

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **A. T.**
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem v Praze 1,
Opletalova 25
adresa pro doručování: AK Čechovský & Václavek, s. r. o.
Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovaná: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,
doručovací adresa P.O. BOX 21/OAM 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. listopadu 2023, č. j. MV-171351-5/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 1. 9. 2023, č. j. OAM-1024-104/DP-2015, kterým správní orgán I. stupně zamítnul žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56

odst. 1 písm. g) a dále ve spojení s § 9 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále také jen „zákon o pobytu cizinců“), a toto povolení neudělil, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území České republiky ohrozit bezpečnost státu.

II. Obsah žaloby

2. V úvodu žaloby žalobce zrekapituloval průběh dosavadního správního i soudního řízení předcházejících vydání napadeného rozhodnutí, výslovně pak poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2021, č. j. 1 Azs 153/2021-78 (dále také jen „Zrušující rozsudek“), který zrušil předchozí rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 4. 2021, č. j. 31 A 19/2020-136, stejně jako poslední rozhodnutí žalované.
3. V jádru celého projednávaného případu dle žalobce stojí otázka, zdali lze z utajovaných informací, které jsou součástí spisového materiálu, dovodit, že žalobce představuje ohrožení pro bezpečnost státu. Minimálně informace vedená pod č. j. D256/2019/OAM nepředstavuje věrohodnou, přesvědčivou ani relevantní informaci, která by k takovému závěru mohla vést, jak vyplynulo ze Zrušujícího rozsudku. Žalobce nebyl s obsahem nových utajovaných informací (vedených pod čísly D107/2022-OAM a V23/2023-OAM) seznámen. S ohledem na povahu řízení, ve kterém je užito utajovaných informací, je žalobce ve ztíženém postavení, neboť ani neví, co přesně je mu kladeno za vinu, a nemůže se tak těmto tvrzením ze strany správních orgánů bránit. Přesto je žalobce jedinou osobou, která skutečně ví, že se ničeho špatného nedopustila, v kontaktu s žádnými radikálními či jinak závadovými uskupeními není a nebezpečí pro Českou republiku nepředstavuje. S tímto vědomím má za to, že doplnění spisu o informace č. j. D107/2022-OAM a V23/2023-OAM nemůže založit závěr, že představuje ohrožení bezpečnosti státu.
4. Žaloba obsahovala 3 žalobní body. Podstatou **prvého žalobního bodu** bylo žalobcovo tvrzení, že správní orgány obou stupňů nevyložily neurčitý právní pojem „*ohrožení bezpečnosti státu*“, neboť jej bez dalšího ztotožňují s bezpečnostní strategií České republiky. Současně došlo k aplikaci výhrady bezpečnosti státu, aniž by hrozba byla skutečná a do budoucna předvídatelná. Rozhodnutí je z tohoto důvodu nezákonné, neboť způsob, jakým správní orgány vyložily a aplikovaly neurčitý právní pojem, není v souladu s nároky kladenými na rozhodování správních orgánů dle § 2 a § 68 odst. 3 správního řádu.
5. Z textu odůvodnění je totiž dle žalobce zřejmé, že správní orgán I. stupně vycházel především z interních dokumentů vymezujících bezpečnostní strategickou politiku České republiky. Žalobce nepovažuje za přijatelné, aby se správní orgán I. stupně této povinnosti jednoduše zprostil tím, že obsáhle cituje nebo parafrázuje interní dokumenty, jejichž obsah je proměnlivý na čase, místě a dalších skutečnostech důležitých pro bezpečnostní politiku. Interpretace neurčitého právního pojmu je otázkou právní, kterou správní orgány musí bezpodmínečně splnit, neboť jen ony jsou povolány k předložení úvah při hledání obsahu a významu neurčitého právního pojmu a jen jejich úvaha může být přezkoumávána ve správním řízení či v řízení před správními soudy. Dle žalobce se ale zdá, že správní orgán I. stupně na výklad neurčitého právního pojmu zcela rezignoval a s užitím již existujících textů jej pojal co neširěji, aby maximalizoval šanci, že do něj následně při aplikaci obsáhne i jednání stěžovatele.

6. Podle žalobce měl správní orgán I. stupně při výkladu sporného pojmu přistupovat zcela jiným způsobem. Pojem „*ohrožení bezpečnosti státu*“ v kontextu zákona o pobytu cizinců má totiž mnohem užší význam, než si správní orgán I. stupně myslí. Aby bylo možné hovořit o ohrožení bezpečnosti státu, muselo by chování žalobce ohrozit samotné jádro a minimální základy státnosti České republiky. Ohrožení bezpečnosti státu přichází do úvahy jen v těch případech, kdy cizinec svou přítomností a chováním ohrožuje ty nejzákladnější hodnoty, jež jsou nezbytné pro zachování státu jako takového. Odmítl názor, podle něhož bezpečnostně-strategické zájmy si bez dalšího zasluhují ochranu na roveň skutečně základních hodnot státnosti. Chování cizince musí představovat zásadní ohrožení bezpečnosti státu, kdy existuje hmatatelné riziko ohrožení těch nejzákladnějších hodnot chránících samotnou existenci státu, na jejichž zachování musí stát bezpodmínečně trvat.
7. Dle žalobce správní orgán I. stupně nedostal povinnosti vyložit pojem „*ohrožení bezpečnosti státu*“ tím, že učinil rovnítko mezi ohrožením bezpečnostně-strategických zájmů a ohrožením bezpečnosti státu. Takový výklad ovšem neobstojí už jenom z toho důvodu, že vychází z interně, právně nezávazného právního dokumentu, jehož obsah určuje vláda České republiky, nikoliv však správní orgán I. stupně. Tím zatížil napadené rozhodnutí nejen vadou nezákonnosti, nýbrž také vadou nepřezkoumatelnosti. Tuto vadu převzala do svého rozhodnutí i žalovaná.
8. Jelikož v řízení nebyl správně vymezen neurčitý právní pojem „*ohrožení bezpečnosti státu*“, nemohl být ani následně správně aplikován na případ žalobce. V tomto už chybuji rovným dílem jak správní orgán I. stupně, tak žalovaná.
9. Zákon o pobytu cizinců předpokládá podmínku *důvodného nebezpečí*. Ta vyžaduje, aby riziko ohrožení bezpečnosti státu bylo nejen myslitelné (možné), nýbrž aby toto riziko bylo skutečné, přičemž nejde již o možnost toliko hypotetickou, ale o možnost důvodně předpokládanou.
10. Žalobce je v nezáviděníhodné situaci, neboť se fakticky brání nařčením, která mu nemohou být sdělena. Může tak pouze obecně uvést, že jeho dosavadní pobyt na území ve svém souhrnu neobsahuje nic, co by poukazovalo na možné ohrožení bezpečnosti státu. Naopak, za celých 18 let nespáchal ani přestupek, natož aby svou činnost směřoval k nějakému závažnému trestnému činu či jinému protiprávnímu jednání, které by snad bylo způsobilé ohrozit bezpečnost státu. Žalobce neví, jaké kontakty, s jakými subjekty mu správní orgány kladou k tíži. Z jejich formulace vyznívá, že tyto vazby byly navíc nepřímé, že snad měl mít „vazbu na subjekty, které mají vazbu na radikální islámská hnutí“. Žalobce nemůže vyloučit, že zde taková vazba existovala bez jeho vědomí či přičinění.
11. Kromě toho, že správní orgány neuvedly, která konkrétní hodnota ústavního významu je ohrožena, tak se nezabývaly ani otázkou, zda riziko ohrožení bezpečnosti státu je jednak skutečné, jednak důvodně předpokládatelné. Přitom z textu odůvodnění žalovaného rozhodnutí lze dle žalobce dovodit, že sama žalovaná se domnívá, že tyto vazby v současnosti žalobce neudrží a že musely být přítomny maximálně v prvopočátku pobytu žalobce, tedy cca před 18 lety. Z takovýchto informací není vůbec zřejmé, jestli osobní chování žalobce představuje skutečné riziko ohrožení bezpečnosti státu, které vzhledem ke konkrétním zjištěným skutečnostem je důvodně předpokládatelné. Podle žalobce hodnocení utajované informace musí jednoznačně nasvědčovat závěru, že tu je

riziko ohrožení bezpečnosti státu přímo ze strany cizince, který o pobyt žádá, a které lze současně důvodně předpokládat.

12. Dále zdůraznil, že zatímco veřejný pořádek může ohrozit zásadně každý jednotlivec či každá skupina, ohrožení bezpečnosti státu má typově mnohem větší závažnost, a ne každý je fakticky schopen bezpečnost státu reálně ohrozit. Zde se opět ukazuje nedostatečné vymezení pojmu „*ohrožení bezpečnosti státu*“ ze strany správního orgánu I. stupně, neboť „radikální islámská skupina“ může zcela jistě vykazovat nebezpečné, potažmo i kriminální jednání, avšak to nemusí dosáhnout intenzity ohrožení bezpečnosti státu. Pakliže je žalobci předesíráno právě ohrožení bezpečnosti státu, musí tomu odpovídat jak rozsah daného nebezpečí, tak kvalita důkazů, ze kterých musí být zřejmé, že se jedná právě o ohrožení bezpečnosti státu a ne např. o „pouhé“ ohrožení veřejného pořádku. To platí tím spíše, pokud žalovaná sama zdůrazňuje, že v případě žalobce není faktorem terorismus.
13. Žalobce závěrem tohoto žalobního bodu poznamenal, že zatímco doba 18 let více než postačuje k promlčení základních skutkových podstat téměř všech trestných činů podle hlavy XI trestního zákoníku, on je na základě kusé informace popotahován již od roku 2015 ve správním řízení, a následky pro něj jsou téměř stejné, jako kdyby mu byl uložen trest vyhoštění. Je přitom osobou, která pobytem v délce 18 let prokázala, že nebezpečí nepředstavuje. Hledí si svého, podniká, platí daně, ničeho špatného nečiní. Hovoří velice dobře česky, má české přátele, je zde plně integrován. Nejen že je osobou bezúhonnou – jedná se o příkladného člena společnosti bez jakékoliv nadsázky. Není ani praktikujícím muslimem. Nedodržuje náboženská pravidla, nemodlí se a ani neví, kde je v okolí Hradce Králové mešita či jiná modlitebna. Islám fakticky nenásleduje, je pouze kulturním muslimem asi v tom smyslu, jako je kulturním křesťanem každý Čech, který slaví Vánoce. Než mu byla diagnostikována roztroušená skleróza, pil příležitostně i alkohol. Je naprosto vyloučené, aby vědomě udržoval či rozvíjel vztahy s radikálními islamistickými subjekty, natož aby vyvíjel činnost, která je těmto subjektům ku prospěchu.
14. Ve **druhém žalobním bodu** žalobce uvedl, že správní orgán I. stupně nerespektoval jeho procesní práva, neboť mu nesdělil obecné skutečnosti, jaké z utajované informace vyplývají, ani podstatné důvody rozhodnutí, na jejichž základě zamítl žádost o prodloužení pobytového oprávnění, v dostatečném rozsahu. Nedostál tak povinnosti, která mu plyne z § 36 odst. 3, resp. § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaná pak tento postup aprobovala, resp. v určitých ohledech doplnila, avšak ve fázi, kdy žalobce neměl možnost procesně reagovat.
15. Dle žalobce použití utajovaných informací pro řízení podle zákona o pobytu cizinců neznamena a nemůže znamenat svévoli správních orgánů při výkonu státní správy na úseku kontroly pohybu a pobytu cizinců. To je také důvod, proč judikatura správních soudů přísně trvá na sdělení podstatných důvodů. Tato povinnost se promítá ve dvou fázích správního řízení. Jednak správní orgán musí cizinci sdělit podstatné důvody při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Dále tyto důvody musí být obsaženy v samotném odůvodnění správního rozhodnutí. Trvání na sdělení podstatných důvodů má své odůvodnění zejména ve spojitosti s právem na spravedlivý proces, jehož nedílnou součástí je možnost každého se vyjádřit k věci týkající se jeho osoby, případně jeho oprávněných zájmů. Aplikující orgány by měly dbát na jistou míru kontradiktornosti, aby se mohly dotčené osoby kvalifikovaně a s plnou

znalostí případu vyjádřit ke všem skutečnostem, které aplikující orgány považují za rozhodující.

16. Dle žalobce mu sdělení správního orgánu I. stupně v protokolu o seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, že „z důvodu jeho dřívějších vazeb na subjekty napojené na radikální islamistická hnutí existuje důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.“, neposkytuje dostatečnou možnost se účinně a smysluplně bránit proti utajované informaci. Při vědomí, že žalobcův prostor pro vlastní obranu je v důsledku přítomnosti utajované informace podstatnou měrou omezen, měl správní orgán I. stupně blíže osvětlit, zda tyto důvody spočívají ve vlastním jednání žalobce, či jednání jiných třetích osob. Správní orgán I. stupně taktéž mohl uvést, v jakém časovém horizontu se žalobcovo údajně závadné chování pohybovalo, zda má dlouhodobou povahu, či spíše je krátkodobé, avšak o to intenzivnější dopady má pro bezpečnostní zájmy České republiky.
17. Dle žalobce je obsah uvedeného sdělení natolik neurčitý, že ve skutečnosti nebyla sdělena *podstata důvodů*, na základě kterých by mohl rozporovat ohrožení bezpečnosti státu. Rozhodně nepostačí pouhé formální uvedení důvodů, které vyplývají z utajované informace. Správní orgán tuto povinnost musí naplnit i materiálně, kdy sdělení důvodů zachovává v co nejširší míře zásadu kontradiktornosti. Současná podoba sdělení podstatným způsobem omezuje argumentační prostor žalobce, neboť svou obranu fakticky je schopen stavět jen na jediné větě: žalobce se nikdy nedopustil trestné činnosti a nikdy neudržoval kontakty s osobami, které by svým chováním mohly vzbudit podezření ohrožení bezpečnosti státu.
18. V řízení před správním orgánem I. stupně dle mínění žalobce k adekvátnímu seznámení s podstatou utajované informace prokazatelně nedošlo. Žalovaná pak poskytuje další informace nad rámec toho, co bylo žalobci sděleno správním orgánem I. stupně (ať už při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí nebo v odůvodnění rozhodnutí), přičemž se jedná o konkretizaci dosti podstatnou, neboť až z toho, co říká žalovaná, lze jednoznačně dovodit, že (1) vazby v současnosti udržovány nejsou a (2) pokud někdy skutečně udržovány byly, mělo to být v době před příchodem do ČR a možná zkraje pobytu v ČR. Žalobce byl připraven o možnost na tato tvrzení procesně reagovat ve správním řízení. Z této konkretizace si mohl udělat lepší představu, co je mu kladeno k tíži, mohl se k takovýmto skutečnostem vyjádřit a způsob, jakým by se s jeho vyjádřením vypořádal správní orgán I. stupně, mohl být přezkoumán v rámci odvolacího řízení žalovanou.
19. **Třetí žalobní námitku** tvoří tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně dopadá do jeho soukromého života. Důvody, pro které je toto rozhodnutí nepřiměřené, mají svůj původ jednak v zázemí žalobce v České republice, jednak ve stupni jeho integrace a zároveň v závažném onemocnění, kterým trpí. Rozhodnutí tak nezákonným způsobem zasahuje do práva, které je žalobci garantováno čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. S ohledem na procesní historii případu a způsob, jakým řízení zasahuje do života žalobce, je rozhodnutí rovněž v rozporu s obecnou zásadou přiměřenosti obsaženou v § 2 odst. 3 správního řádu. Ve vztahu ke zdravotnímu stavu žalobce je rozhodnutí dokonce nepřezkoumatelné.
20. Žalobce zopakoval, že do České republiky soustředil svůj život posledních cca 18 let. Vybudoval zde úspěšné podnikání, které ho živí, má zde veškeré přátele a jiné sociální

vazby. Je jediným společníkem a prokuristou společnosti TomStyle s.r.o. Na jeho podnikání nelze najít jakoukoliv vadu. Je dokonce natolik pečlivý, že ve sbírce listin jeho společnosti nechybí ani jedna účetní závěrka, což navzdory požadavkům zákona rozhodně není v českém prostředí běžné. Přivykl místnímu životu, naučil se velmi dobře česky, je zde plně a bezvýhradně integrován. V zemi původu má již pouze rodiče a sourozence, nemá tam však žádné přátele, zaměstnání ani zázemí. V zemi původu má ještě manželku, ta ale od svatby čeká, až bude žalobce disponovat platným pobytovým oprávněním, aby za ním mohla přijet. Zde žalobce pouze uvádí na pravou míru oproti spisovému materiálu, že se s manželkou nerozvádí, ale situace na jejich manželství skutečně nepříznivě dopadá. Žalobce se rozvést nechce, manželku zná od jejich dětství a má ji rád. Zmínka o rozvodu má nejspíše svůj původ v lékařské zprávě, kterou žalobce předložil do správního řízení. Žalobce však nesdělil lékaři, že se rozvádí, ale že se bojí rozvodu.

21. Žalobce má na území České republiky rovněž 2 bratry. Jeden z bratrů, pan H. T., je českým státním občanem. Druhý bratr, M. T., má na území České republiky povolen trvalý pobyt. Žalobci je v rozhodnutí správního orgánu I. stupně vytýkáno, že tvrdí, že má v České republice bratry, avšak nikterak to neprokázal. Žalobce namítá, že správní orgán nemůže v řízení zcela rezignovat na zásadu materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu, měl si tyto skutečnosti ověřit z vlastní iniciativy.
22. Žalobce dodal, že v daném případě navíc existence silných rodinných vazeb na území má i jistou relevanci ve vztahu k posuzování údajného nebezpečí, které má ze strany žalobce hrozit. Je s podivem, že žalobce je považován za zdroj ohrožení bezpečnosti státu, ale jeho bratři mají na území trvalý pobyt a občanství. Žalovaná měla s ohledem na zcela nedostatečné vypořádání se s touto skutečností rozhodnutí jako nepřezkoumatelné zrušit a uložit správnímu orgánu I. stupně, aby se otázkou přiměřenosti blíže zabýval.
23. Zdůraznil, že namítá nepřiměřený zásah především do složky soukromého života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zatímco rodinný život lze vymezit jako právo na to založit rodinu, stýkat se se členy rodiny a fungovat s rodinou nerušeně v rámci jedné domácnosti, soukromý život je v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) chápán širěji. Obecně lze tento pojem vymezit jako síť osobních, společenských a hospodářských vztahů vytvářejících soukromý život každé lidské bytosti. Má za to, že neudělení pobytového oprávnění má devastační následky pro jeho život jako takový.
24. V další části tohoto žalobního bodu se žalobce věnoval skutečnosti, že trpí roztroušenou sklerózou – tedy degenerativním onemocněním, které je v současnosti neléčitelné. Považuje za tristní, že se správní orgán I. stupně s tímto aspektem vypořádal odkazem na webové stránky Ministerstva zahraničních věcí, konkrétně na informace určené pro české státní občany v souvislosti s návštěvou Libanonu. Z webových stránek není ani jasné, k jakému časovému období se vztahují, jak často jsou aktualizovány. Správní orgán I. stupně tím, že se s otázkou přiměřenosti ve vztahu ke zdravotnímu stavu žalobce „vypořádal“ odkazem na informace Ministerstva zahraničních věcí pro cestovatele, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalovaná pak tento závěr bez dalšího převzala a přezkum přiměřenosti omezila pouze na konstatování, že se nejedná o extrémní nespravedlnost.

25. Dle žalobceva mínění mu správní orgán I. stupně navíc klade k tíži, že se jeho zdravotní stav od roku 2018 nezhoršil. Žalobce se pochopitelně snaží všemožnými způsoby zabránit další progresi onemocnění.
26. Dle názoru žalobce v rozhodnutí absentuje skutečné vzájemné poměřování protichůdných hodnot a zájmů, které představuje podstatu posuzování přiměřenosti. Přiměřenost je definována relativním vztahem dvou nebo více hodnot, které je nutné vážit proti sobě. Vždy se musí poměřovat „něco proti něčemu“. Cílem je roztrždit jednotlivé protichůdné zájmy mezi dvě misky na opačných stranách vah a následně zjistit, která strana převáží tu druhou. Z judikatury Nejvyššího správního soudu rovněž vyplývá, že tento proces nelze nahradit pouhým konstatováním, že rozhodnutí je přiměřené – správní orgány musí při testu proporcionality protichůdné zájmy definovat, popsat a vážit proti sobě.
27. Výše uvedený test však při úvaze správních orgánů neproběhl. Správní orgány sice konstatovaly, že zamítací důvod převáží, avšak je otázkou, jestli vůbec vážily oprávněné zájmy žalobce v souhrnu, případně jakou váhu jim přikládaly. Žalobce shrnul, že mělo být pečlivě hodnoceno na jedné straně, jak silné je zde z jeho strany nebezpečí, a to při přihlédnutí k tomu, jaký vede život, a oproti tomuto pak vážit sílu jeho vazeb na území ČR, míru integrace, ekonomické zájmy a zázemí a přístup k lékařské péči s ohledem na jeho zdravotní stav a poměry v Libanonu. I samotná dikce § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců předpokládá, že zamítnutí žádosti z důvodu uvedeného pod písm. e) může představovat nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života.
28. Závěrem navrhnul, aby krajský soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

29. Žalovaná odkázala na prvoinstanční rozhodnutí, ve kterém dle jejího názoru bylo dostatečně popsáno, v čem je spatřováno ohrožení bezpečnosti státu v návaznosti na obsah utajovaných informací ve vztahu k žalobci. Setrvala na názoru, že závadové jednání žalobce obsažené v utajovaných informacích vedených mimo spisový materiál, které správní orgán I. stupně obdržel od zpravodajských služeb, je možné podřadit pod neurčitý právní pojem „*ohrožení bezpečnosti státu*“.
30. Správní orgány obou stupňů dle ní ve svých rozhodnutích srozumitelně vysvětlily, že s ohledem na režim utajení a v souladu s § 169m odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců nebylo možno se konkrétními skutečnostmi uvedenými v utajovaných informacích zabývat v rozhodnutích správních orgánů, neboť tyto nejsou oprávněny jejich obsah jakkoliv popsat ani s ním žalobce seznámit. Ten se domáhá toho, aby správní orgány de facto obsah utajované informace vyzradily, tak aby na něj mohl reagovat a polemizovat s jejich pravdivostí, čímž by byl zmařen účel utajení.
31. Žalovaná dále uvedla, že s ohledem na obsah utajovaných informací převažuje v daném případě zájem na nevydání povolení k dlouhodobému pobytu žalobci nad jeho soukromým zájmem na setrvání na území České republiky, a to i s ohledem na jím popsané rodinné a soukromé vazby na jejím území. Žalovaná nezpochybnila, že žalobce trpí nevyléčitelným onemocněním, avšak je i nadále toho názoru, že je může léčit v zemi původu, kde má i rodinné vazby. Tam pobývá jeho manželka, rodiče a sourozenci.
32. Navrhla proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Jednání soudu

33. Při jednání soudu dne 5. 3. 2024 soud v jeho úvodu vyhlásil usnesení, že písemnosti, které byly v řízení před správním orgánem uchovávány odděleně mimo spis (informace č. j. D 256/2019-OAM, D 107/2022-OAM a V 23/2023-OAM) nelze poskytnout k nahlížení, neboť by tím mohlo dojít k ohrožení nebo vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb (k tomu v podrobnostech níže).
34. Žalovaná se z jednání omluvila. Zástupce žalobce podrobně přednesl obsah žalobních tvrzení a u každého ze tří žalobních bodů zdůraznil jeho podstatu.
35. K věci se následně vyjádřil i sám žalobce. Uvedl, že v České republice je od roku 2006 a od samého počátku zde pracoval a stále také pracuje. Výrazně jej omezila od roku 2017 nemoc, konkrétně roztroušená skleróza, ale stále se snaží svým tempem pracovat. Po celou dobu co zde žije, tak žije bez problémů, neví, proč by měl být nějak nebezpečný či radikální, jak je mu vytýkáno. Má zde kamarády i obchodní partnery. Naopak vazby v Libanonu jsou již zpřetrhány, pokud tam volá, tak jenom svým rodičům, manželce nebo sourozencům. Nemůže vědět, jestli jsou nějak nebezpeční třeba jeho obchodní partneři, se kterými se stýká nebo se kterými spolupracoval. Od roku 2007 do roku 2014 byl zaměstnancem firmy ETCIMIX. Tam byl ještě nějaký zaměstnanec, který byl příbuzný ředitele společnosti. V důsledku jejich rodinných problémů se o něj a další osoby začaly zajímat zpravodajské služby. Respektive se domnívá, že to mohl být důvod, že by se o něj mohly začít zajímat. Žalobce zdůraznil, že se vždy snažil po dobu svého pobytu na území České republiky jednat v souladu se zákonem, nezajímal se o věci politické ani o věci náboženské. To, že existují nějaké nebezpečné skupiny v Libanonu, neznamená, že jsou nebezpeční všichni Libanonci. V České republice žije rád a i s ohledem na zdravotní systém a bezpečnost se tady cítí jako člověk. V Libanonu by začínal od nuly, což v jeho věku už není jednoduché. Žádný šéf by asi nepřihlížel k jeho zdravotnímu stavu. Po tak dlouhém pobytu v České republice by si na život v Libanonu zvykal velmi těžko. Při svých návštěvách tam si již připadá jako cizinec.
36. Zástupce žalobce poté učinil návrh na doplnění dokazování. Navrhl provést důkaz zprávou o zdravotním stavu žalobce z Fakultní nemocnice HK ze dne 5. 3. 2024, dále svědeckým výslechem bývalé přítelkyně žalobce M. J., respektive jejím písemným vyjádřením, a dále navrhl provedení důkazu výslechem matky bývalé přítelkyně žalobce J. J.. Uvedené důkazy směřovaly k prokázání zdravotního stavu žalobce a k jeho bezúhonnosti a míře integrace.
37. Zástupce žalobce dále poukázal na to, že dle jeho mínění je nutno případ žalobce posuzovat s ohledem na článek 47 Listiny základních práv EU, protože od jeho úspěchu ve věci se odvíjí, zda bude moci následně uplatňovat práva dle směrnice 2003/109/ES. Upozornil na rozsudek SDEU ze dne 4. 6. 2013 ve věci ZZ, C-300/11, konkrétně na body 62 – 64. V návaznosti na tento judikát navrhl, aby soud žalobci zpřístupnil obsah utajované informace, případně aby zpřístupnil její části nad rámec toho, s čím byl žalobce již obeznámen. A alternativně navrhl, aby soud umožnil žalované zpřístupnit žalobci utajovanou informaci.
38. Po přerušení jednání za účelem posouzení shora uvedeného návrhu žalobce jej krajský soud usnesením zamítl, neboť zpřístupněním utajovaných informací by mohlo dojít k ohrožení nebo vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb (k tomu v podrobnostech níže).

39. Soud dále nevyhověl návrhu strany žalující na provedení svědeckých výslechů M. J., bývalé přítelkyně žalobce, aj. J., matky bývalé přítelkyně žalobce. Provedení těchto důkazů vyhodnotil pro posouzení věci za nadbytečné.
40. K návrhu žalobce provedl důkaz zprávou o zdravotním stavu žalobce vypracovanou Fakultní nemocnicí HK, neurologickou klinikou, dne 5. 3. 2024, důkaz písemným vyjádřením M. J. ze dne 5. 3. 2024, bývalé přítelkyně žalobce, a důkaz zprávou vypracovanou Fakultní nemocnicí HK, psychiatrickou klinikou, svědčící o průběhu návštěvy žalobce v ambulanci této kliniky dne 22. 12. 2023.
41. Závěrečným návrhem se žalobce domáhal zrušení žalovaného rozhodnutí, případně také zrušení prvoinstančního rozhodnutí, a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Požadoval také náhradu nákladů řízení.

V. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

42. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). O věci usoudil následovně.
43. Na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
44. Dodává ještě, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že správní soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, neboť jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti *dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek.*“ K tomu také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2017, čj. 7 Ads 74/2017 – 31, dle něhož „*není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpírně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).*“
45. Připomíná rovněž, že dle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v zásadě v mezích žalobních bodů.

46. V přezkumném řízení soud ověřil z obsahu správního spisu následující rozhodné skutečnosti. Žalobce podal dne 15. 1. 2015 žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Po několika rozhodnutích, která byla zrušena žalovanou, ve věci prvoinstanční správní orgán vydal dne 15. 1. 2020 rozhodnutí o zamítnutí žádosti s odůvodněním, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu. Toto rozhodnutí žalovaná dne 30. 4. 2020 potvrdila, žalobu proti jejímu rozhodnutí zdejší soud rozsudkem ze dne 20. 4. 2021, č. j. 31 A 19/2020-136, zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce však Nejvyšší správní soud rozsudek zdejšího soudu i rozhodnutí žalované zrušil, a to zejména z toho důvodu, že utajované informace, na kterých správní orgány založily svůj závěr o bezpečnostním riziku žalobce pro Českou republiku, obsahují jen stručné tvrzení opřené o velmi vágní popis skutečností, z nichž vychází, bez jakýchkoliv důležitých údajů časových, místních a zdrojových. Po vrácení věci k dalšímu řízení žalovaná prvoinstanční rozhodnutí zrušila, věc se tak dostala opět ke správnímu orgánu I. stupně. Ten si od zpravodajských služeb vyžádal doplnění původních informací ve smyslu požadavků Nejvyššího správního soudu. Zpravodajské služby poté doplnily původní informaci č. j. D 256/2019-OAM o nové informace č. j. D 107/2022-OAM a č. j. V 23/2023-OAM. Ty se staly v podstatě jediným podkladem pro následné rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalované, jak jsou popsána v bodě 1. tohoto rozsudku.
47. Dále se krajský soud bude věnovat právnímu hodnocení případu. Především, že dle ustálené judikatury správních soudů s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení představuje správní řízení jeden celek, tedy totéž řízení zahrnuje jak řízení před správním orgánem prvního stupně, tak i odvolací řízení. Tato řízení se pojmají dohromady ve svém komplexu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 15. 11. 2022, č. j. 2 As 257/2021-37). Stejně tak je nutno jako na jeden celek pohlížet na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, kdy se tato rozhodnutí mohou navzájem argumentačně doplňovat.
48. V **prvém žalobním bodu** vytkl žalobce správním orgánům, že nevyložily neurčitý právní pojem „*ohrožení bezpečnosti státu*“, neboť jej bez dalšího ztotožňují s bezpečnostní strategií České republiky. Současně mělo dojít k aplikaci výhrady bezpečnosti státu, aniž by hrozba byla skutečná a do budoucna předvídatelná. Rozhodnutí jsou z tohoto důvodu nezákonná, neboť způsob, jakým správní orgány vyložily a aplikovaly neurčitý právní pojem, není v souladu s nároky kladenými na rozhodování správních orgánů dle § 2 a § 68 odst. 3 správního řádu.
49. Podle ustanovení § 46 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců platí pro povolení k dlouhodobému pobytu obdobně mimo jiné i § 56 vztahující se na dlouhodobé vízum.
50. Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. a), b), g), h), i) nebo j).
51. Podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců policie odepře cizinci vstup na území, jestliže je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit mezinárodní vztahy České republiky.
52. Krajský soud se s tvrzeními obsaženými v této žalobní námitce nemohl ztotožnit. Předně není pravdou, že by správní orgány provedly výklad neurčitého právního pojmu

„bezpečnost státu“ pouze odkazem či citacemi z dokumentu Ministerstva vnitra. Správní orgán I. stupně v souvislosti s tím odkázal předně na znění ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, podle jehož článku 1 je základní povinností státu zajištění svrchovanosti a územní celistvosti České republiky, ochrana jejích demokratických základů a ochrana životů, zdraví a majetkových hodnot. V návaznosti na to odkázal i na příslušná ustanovení trestního zákoníku. A již na základě výkladu ustanovení těchto právních norem uzavřel, že ohrožením bezpečnosti státu může být i ohrožení zdraví, života a značných majetkových hodnot v případech násilné trestné činnosti nebo hospodářské trestné činnosti, jakož i ohrožení těchto chráněných zájmů a hodnot (viz str. 5 prvoinstančního rozhodnutí). S těmito závěry se krajský soud ztotožňuje.

53. Ty pak prvoinstanční správní orgán rozvedl ještě citací z veřejně dostupného dokumentu Ministerstva vnitra Bezpečnostní strategie České republiky, který mimo jiné vymezuje strategické zájmy České republiky. Na tomto interpretačním postupu neshledává krajský soud nic nezákonného či závadného, stejně jako na závěru, že ohrožení bezpečnosti státu může představovat právě ohrožení v daném dokumentu zmíněných strategických zájmů České republiky.
54. Na tyto závěry pak odkázala ve svém rozhodnutí i žalovaná. Správní orgány se tak dle soudu výkladem pojmu „bezpečnost státu“ zabývaly způsobem srozumitelným a dostatečným, při výkladu použily několika úhlů pohledu, neboť při tom vycházely z různých zdrojů (včetně ústavního zákona a zákona), které daný pojem používají. Zřetelně pak definovaly, ohrožení, kterých hodnot je nutno považovat za ohrožení bezpečnosti státu (viz shora). Nelze tedy přisvědčit žalobě, že tak neučinily. Jasně také uvedly, proč na základě utajovaných informací dospěly k závěru, že prodloužení dlouhodobého pobytu žalobce za účelem podnikání na území České republiky představuje důvodné nebezpečí, že by mohl tyto chráněné zájmy, potažmo tedy bezpečnost státu, ohrozit. A to vše v přiměřené míře obecnosti zohledňující obsah utajovaných informací.
55. Tím se krajský soud dostává k podstatě dané žalobní námitky. Ta totiž směřuje právě k posouzení, zda obsah utajovaných informací skutečně zavdává příčinu k závěru o existenci důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území České republiky ohrozit bezpečnost státu.
56. Krajský soud považuje za vhodné ocitovat ty pasáže rozhodnutí správního orgánu. I. stupně, v nichž tuto otázku hodnotil. Prvoinstanční správní orgán uvedl: *„Informace obsahují popis konkrétních skutkových zjištění učiněných zpravodajskou službou, popisují konkrétní jednání účastníka řízení, včetně určitého časového rámce, kdy jednání s ohledem na charakter poskytnuté informace a specifický způsob obstarávání informací působí věrohodně a pokud jde o rozsah poskytnutých informací, též přesvědčivě. Popisované jednání účastníka, resp. potencialita možného ohrožení zákonem chráněných hodnot ze strany účastníka řízení, je také relevantní ve vztahu k důvodu tohoto rozhodnutí, kterým je nebezpečí, které účastník řízení představuje pro bezpečnost České republiky a jejích obyvatel. Z poskytnutých informací totiž vyplývá, že z důvodu jeho dřívějších vazeb na subjekty napojené na radikální islamistická hnutí existuje důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu. [...] Nově poskytnutá informace z roku 2022 obsahuje údaj o tom, v jakém smyslu měl účastník řízení dřívější vazby na subjekty napojené na radikální islamistická hnutí a zejména jakého konkrétního jednání se účastník řízení v minulosti účastnil i s předestřením možného dopadu*

tohoto jednání na bezpečnost České republiky a jejích obyvatel. Utajovaná informace rovněž obsahovala jisté poznatky o konkrétních rodinných vazbách i kontaktech v oblasti pracovního života, které mají také svědčit o jeho napojení na konkrétní radikální islamistické hnutí. Informace také obsahuje údaje o tom, že byly poznatky k účastníkovi řízení získávány dlouhodobě (přesně v jakém časovém rozmezí) i s konkretizací období získání informací zásadních pro sepsání této informace. Přestože se při izolovaném pohledu na poskytnuté informace může zdát, že tyto informace jsou založeny na základě informací proběhlých v minulosti, v informaci je pro kontext objasněno, z jakého důvodu je možné i v současnosti v případě účastníka řízení možné dovodit závěr, že je potencionálním ohrožením bezpečnosti státu. Tato část hodnotící míru bezpečnostního rizika ze strany účastníka řízení je od části shrnující zjištěné poznatky zřetelně odlišena. Správní orgán vycházel jak z poskytnutých poznatků, tak i z hodnocení učiněného příslušnou zpravodajskou službou a s tímto posouzením se ztotožňuje. [...] Z utajované informace tedy vyplývají konkrétní fakta, tedy i některé místní a časové údaje, zároveň informace obsahuje způsoby získání těchto informací, jejichž popis vzhledem ke specifickým způsobům získávání těchto informací správní orgán shledává dostatečným. Dále také lze z informace vyvodit důvody, které tuto zpravodajskou službu vedly k tomu, že tyto poznatky poskytla správnímu orgánu. [...] Na základě obsahu shora uvedených utajovaných informací vyplynulo, že napojení účastníka řízení na radikální islamistická hnutí, na základě kterého lze vyvodit existenci ohrožení bezpečnosti státu, je skutečně nejpravděpodobnějším vysvětlením skutkových zjištění. Správní orgán po vyhodnocení této informace a při úvaze o kontextu mezinárodní bezpečnostní situace dospěl k závěru, že by účastník řízení mohl ohrozit bezpečnost státu. Napojení účastníka řízení na radikální islamistická hnutí, které právě z utajovaných informací vyplývá, může být reálným ohrožením svrchovanosti České republiky, jejích demokratických základů, životů a zdraví obyvatel České republiky. Takovýto kontakt cizince či vazba na další osoby napojené na radikální islamistická hnutí je nepochybně v rozporu s bezpečnostními zájmy České republiky a jeho pobyt na území České republiky tak není v jejím zájmu.“

57. Žalovaná ve svém rozhodnutí k dané problematice doplnila: „Utajovaná informace obsahuje údaje o činnosti, která je v rozporu se zájmy České republiky, resp. která směřuje proti bezpečnosti České republiky a jejích obyvatel. Chování účastníka řízení detailně popsané zejm. v utajované informaci sp zn. D107/2022-OAM lze rovněž považovat za osobní chování účastníka řízení. Pokud jde o aktuálnost chování účastníka řízení, je z utajované informace zřejmé, že i tato podmínka byla naplněna, neboť účastník řízení se tímto způsobem projevuje kontinuálně po delší dobu, zcela určitě se nejedná o jednorázové, náhodné jednání, u kterého by se dalo předpokládat, že se v budoucnu již nebude nikdy opakovat, ba spíše naopak. V poskytnuté informaci bylo jednání účastníka řízení dostatečně popsáno, zdrojem těchto informací je navíc operativní činnost prováděná podle zákona č. 154/1994 Sb., o bezpečnostní informační službě. Posledním a nejdůležitějším znakem je pak naplnění požadavku dostatečnosti závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, tedy proporcionality mezi opatřením a závažností jednání. Pokud se jedná o chování účastníka řízení popsané v utajované informaci, Komise sdílí názor správního orgánu I. stupně, že představuje závažné ohrožení zájmu konceptu demokratického právního státu a popírající základní lidská práva a svobody. [...] Komise odmítá, že by se v případě účastníka řízení jednalo pouze o domnělé bezpečnostní riziko. S ohledem na obsah utajovaných informací je patrné, že jeho vazby na subjekty spojené s radikální islamistickou skupinou nebyly způsobeny jakýmsi neúmyslným nedopatřením, o kterém účastník řízení neměl tušení. Naopak účastník řízení v tomto ohledu jednal aktivně o své vlastní vůli a dlouhodobě. Byť se jedná o dřívější

vazby účastníka řízení na subjekty napojené na radikální islamistická hnutí, pak z obsahu utajovaných informací je patrné, že ty měly časový přesah do doby, když již údajně bezúhonně pobýval na území České republiky. Nejedná se tedy o jednání účastníka řízení z dávné minulosti, jak se snaží v odvolání předestřít, nýbrž o vědomou dlouhodobou činnost. Turzení účastníka řízení, že původcem utajované informace může být jeho obchodní konkurent, je Komise nucena odmítnout jako fabulaci.“

58. Krajský soud se seznámil s obsahem všech 3 shora citovaných utajovaných informací. S ohledem na závěr Nejvyššího správního soudu, že utajovaná informace č. j. D 256/2018-OAM je příliš obecná a vágní, přihlédl zejména k utajovaným informacím č. j. D 107/2022-OAM a č. j. V 23/2023-OAM, které poskytly zpravodajské služby správnímu orgánu po vrácení věci k dalšímu řízení.
59. Krajský soud si je vědom, že s ohledem na judikaturu správních soudů za situace, kdy žalobce neměl možnost se s obsahem utajovaných skutečností v průběhu správního ani soudního řízení seznámit (k tomu v podrobnostech níže), „supluje“ soud obhajobu, v důsledku čehož není ani vázán žalobními body, tedy je povinen přezkoumat relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví důležitými (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40). Krajský soud tak po seznámení se s obsahem utajovaných informací učinil s následujícím výsledkem.
60. Předně – utajované informace předložené po vrácení věci k dalšímu řízení Nejvyšším správním soudem již naplňují požadavky, které na ně ve svém Zrušujícím rozsudku vznesl. V souladu s jeho pokyny obsahují tyto utajované informace konkrétní fakta, včetně místních a časových údajů, zdroje informací a způsob jejich zjištění a ověření; popisují v dostatečně konkrétní podobě chování a jednání žalobce. Tato fakta pak autor utajovaných informací odlišil od svého názoru na to, co z nich vyplývá či co se dá dovodit. Krajský soud proto uzavírá, že takto zpracované a poskytnuté informace umožnily posoudit věc nejenom ze strany správních orgánů, ale dovolují přezkoumat následně také věrohodnost a důvodnost jejich závěrů správním soudem. Jak správní orgány obou stupňů, tak krajský soud tak měly možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost zpravodajské informace a její relevanci ve vztahu k bezpečnostnímu řízení (viz závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, bod 32).
61. K tak rozsáhlé citaci z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů přistoupil krajský soud v bodech 56. a 57. tohoto rozsudku právě proto, že se s těmito závěry stran hodnocení věrohodnosti a přesvědčivosti předmětných utajovaných informací plně ztotožňuje a plně na ně odkazuje. Pouze by jinými slovy říkal totéž.
62. Stejně jako ony dospěl po seznámení se s obsahem utajovaných informací k jednoznačnému závěru, že zjištěné skutkové okolnosti jsou ve svém souhrnu přesvědčivým podkladem pro závěr, že pobyt žalobce na území České republiky představuje bezpečnostní riziko. Nejistil žádný důvod, pro který by bylo na místě pochybovat o jejich věrohodnosti (potažmo o pravdivostní hodnotě). Správní orgány obsah utajovaných informací vyhodnotily správně a nezkresleně, nelze pochybovat o tom, že by snad měly význačný význam. To vše při vědomí, že pro závěr o existenci bezpečnostního rizika stačí, že naplnění příslušné zákonem předvídané skutkové podstaty je nejpravděpodobnějším vysvětlením skutkových zjištění a že se na základě

dostupných údajů jeví být významně pravděpodobnější než jiná v úvahu přicházející vysvětlení (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 11. 2011, sp. zn. 7 As 31/2011). To je i případ projednávané věci, jak uzavřel prvoinstanční správní orgán (viz shora).

63. Žalobě nelze přisvědčit ani v tom, že se správní orgány nezabývaly otázkou důvodnosti nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu. Správní orgán I. stupně se této problematice věnoval např. na přelomu str. 6 a 7 svého rozhodnutí, žalovaná pak např. ve třetím odstavci na str. 13 svého rozhodnutí (viz také citace v bodu 57. tohoto rozsudku). Správní orgány na základě obsahu utajovaných informací dle krajského soudu přesvědčivě odůvodnily, proč se bezpečnostní riziko při pobytu žalobce na území České republiky jeví skutečně důvodným, tedy že nejde toliko o domnělé bezpečnostní riziko s mizivou mírou pravděpodobnosti. Krajský soud dospěl po seznámení se s obsahem utajovaných informací ke stejnému závěru.
64. Irelevantní jsou rovněž námitky žalobce, v nichž akcentuje ty pasáže z rozhodnutí žalované, že měl kontakty na subjekty napojené na radikální islamistická hnutí v minulosti. Žalobce z toho dedukuje, že to muselo být někdy v prvopočátku jeho pobytu na území České republiky.
65. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jakož i z obsahu utajovaných informací, však plyne, že bez ohledu na skutečnost, že zmíněné kontakty byly ověřeny ve vztahu k minulosti, měly časový přesah do doby, kdy již žalobce pobýval na území České republiky, a s ohledem na jejich povahu mohou i v současnosti představovat pro bezpečnost státu reálně existující riziko. Jinými slovy řečeno, i kdyby žalobce v současné době zmíněné kontakty viditelně neudržoval, neznamená to bez dalšího zánik důvodnosti nebezpečí ohrožení bezpečnosti státu v důsledku jeho pobytu na území České republiky ve smyslu § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců
66. V souvislosti s tím vyhodnocuje soud jako zcela irelevantní tu část žalobní argumentace, v níž žalobce stále zdůrazňuje délku svého pobytu na území České republiky, svoji bezúhonnost během tohoto pobytu, že není praktikujícím muslimem apod. Tyto skutečnosti totiž rozhodně nejsou způsobilé bez dalšího potlačit existenci důvodného nebezpečí ohrožení bezpečnosti státu v důsledku pobytu žalobce na území České republiky ve smyslu § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, jak vyplývá z obsahu utajovaných informací. S ohledem na obsah utajovaných informací, resp. s ohledem na povahu tohoto důvodného nebezpečí, se naopak jeví velmi nepravděpodobným, že by žalobce měl snad důvod zvyšovat zájem o svoji osobu tím, že by nevedl standardní bezúhonný život „příkladného člena společnosti“, jak sebe sám označuje, a upozorňoval na sebe nějakými excesy.
67. Krajský soud následně přistoupil k posouzení **druhého žalobního bodu**, v němž se žalobce věnoval otázce podstaty utajovaných informací, které mu byly poskytnuty v průběhu správního řízení.
68. Žalobci lze přisvědčit v tom, že dle konstantní judikatury správních soudů, pokud se účastník správního řízení neměl možnost seznámit s podklady rozhodnutí z toho důvodu, že mají povahu utajovaných informací, a to ani v omezené podobě, která nezmaří účel jejich utajení (§ 36 odst. 3 správního řádu), má alespoň v obecné rovině právo na sdělení, jaké skutečnosti z utajovaných podkladů vyplývají (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021-47).

69. Evropský soud pro lidská práva uznal, že právo na přístup k podkladům ve spise není absolutní. A připustil, že omezení práva účastníka řízení k utajeným dokumentům záleží též na právním řádu toho či onoho členského státu a na zákonné možnosti tato omezení procesních práv kompenzovat jiným způsobem. Jakkoli tedy dle okolností může být účastník řízení v cizineckých věcech odepřeno právo na přístup k utajeným materiálům, neznamená to, že mu správní orgán nesdělí nic. Vhodné množství informací, které správní orgán musí cizinci sdělit, se liší případ od případu. Správní orgány ale musí informovat cizince alespoň o podstatě vznesených obvinění (rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 15. 10. 2020 ve věci Muhammad a Muhammad – č. 80982/12).
70. Stejně tak Soudní dvůr EU v rozsudku velkého senátu SDEU ze dne 4. 6. 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363*) stanovil požadavek, aby cizinec byl seznámen alespoň s podstatou důvodů, na jejichž základě stát vůči němu provedl nějaké opatření, jako je např. ukončení pobytového titulu. Také on však uznal, že v některých případech může poskytnutí utajených důkazů „*přímo a konkrétně ohrozit bezpečnost státu, jelikož může mj. ohrozit život, zdraví či svobodu osob či odhalit metody vyšetřování vnitrostátních bezpečnostních sborů, a vážně tak narušit plnění budoucích úkolů těchto orgánů, resp. jim v tom zabránit.*“ Vnitrostátní soud pak musí zvážit, zda a v jakém rozsahu může omezení práva cizince na obhajobu plynoucí zejména z toho, že nebyl přesně a úplně informován o důkazech a důvodech, z nichž vychází sporné rozhodnutí, ovlivnit důkazní hodnotu důvěrných důkazů a musí v každém případě zajistit, aby dotčená osoba byla informována o podstatě důvodů, které jsou základem pro sporné rozhodnutí, a to způsobem, který náležitě zohlední nutnost zachování důvěrnosti důkazů. Právě tento judikát zástupce žalobce akcentoval při soudním jednání.
71. Při této příležitosti také vyslovil názor, že dle jeho mínění je nutno případ žalobce posuzovat s ohledem na článek 47 Listiny základních práv EU, protože od jeho úspěchu ve věci se odvíjí, zda bude moci následně uplatňovat práva dle směrnice 2003/109/ES. Aplikace dané směrnice pro případ pobytového oprávnění žalobce ve formě dlouhodobého pobytu za účelem podnikání není dle soudu na místě, ale to není pro posouzení merita projednávané věci podstatné. Podstatnějším je, že Soudní dvůr Evropské unie učinil shora uvedené závěry v rozsudku ve věci ZZ právě s přihlédnutím ke znění čl. 47 Listiny základních práv EU – Každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem. Každý má právo, aby jeho věc byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem. Každému musí být umožněno poradit se, být obhajován a být zastupován. Z uvedených soudních závěrů lze tedy bez dalšího vycházet i v posuzovaném případě.
72. V něm není pochyb o tom, že si této své povinnosti byly dobře vědomy i správní orgány obou stupňů, ostatně upozornil je na ni Nejvyšší správní soud ve svém Zrušujícím rozsudku (viz shora). V návaznosti na to správní orgán I. stupně v protokolu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí sdělil žalobci, že „*z důvodu jeho dřívějších vazeb na subjekty napojené na radikální islamistická hnutí existuje důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.*“ Právě obsah tohoto sdělení žalobce napadal, uvedené důvody jsou podle něj příliš obecné a vágní, v důsledku toho mu mělo být znemožněno se ve správním řízení účinně bránit. Z toho důvodu se v soudním řízení domáhal, aby mu soud zpřístupnil obsah utajované informace, případně aby zpřístupnil její části nad rámec toho,

s čím byl žalobce již obeznámen; alternativně navrhl, aby soud umožnil zpřístupnit žalobci utajovanou informaci ze strany žalované.

73. Krajský soud tedy nejprve musel posoudit, zda není na místě umožnit žalobci seznámení se s utajovanými informacemi, ev. s jejich částmi.
74. Dle § 45 odst. 3 s. ř. s. při předložení spisu správní orgán vždy označí ty části spisu, které obsahují utajované informace chráněné zvláštním zákonem nebo jiné informace chráněné podle zvláštních zákonů. Předseda senátu tyto části spisu vyloučí z nahlížení; to platí i o písemnostech nebo záznamech, které byly v řízení před správním orgánem uchovávány odděleně mimo spis. To platí přiměřeně i o spisech soudu.
75. Dle § 45 odst. 4 s. ř. s. z nahlížení nelze vyloučit části spisu uvedené v odstavci 3, jimiž byl nebo bude prováděn důkaz soudem. Z nahlížení nelze dále vyloučit ani ty části spisu, do nichž měl účastník právo nahlížet v řízení před správním orgánem. Písemnosti nebo záznamy, které byly v řízení před správním orgánem uchovávány odděleně mimo spis a na něž se nevztahovala ustanovení o nahlížení do spisu, lze poskytnout k nahlížení jen tehdy, pokud předseda senátu rozhodne, že tím nemůže dojít k ohrožení nebo vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb nebo policie. Před rozhodnutím si předseda senátu vyžádá vyjádření orgánu, který informace obsažené v těchto písemnostech nebo záznamech poskytl.
76. Dle § 49 odst. 6 s. ř. s. Jsou-li projednávány utajované informace, postupuje předseda senátu obdobně podle § 45 odst. 6.
77. S přihlédnutím ke shora citovaným ustanovením proto soud již v úvodu nařízeného jednání ve věci vyhlásil usnesení, že písemnosti, které byly v řízení před správním orgánem uchovávány odděleně mimo spis (informace č. j. D 256/2019-OAM, D 107/2022-OAM a V 23/2023-OAM), nelze poskytnout k nahlížení. A to aniž by o to žalobce do té doby žádal. Učinil tak na základě seznámení se s obsahem těchto utajovaných informací, přičemž dospěl k závěru, že by tím mohlo dojít k ohrožení nebo vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb, konkrétně nepřímě k vyzrazení utajovaných zdrojů informací a k vyzrazení technických postupů nadále používaných zpravodajskými službami. Soud ještě podotýká, že nesouhlas žalované s jejich zpřístupněním žalobci dovodil implicitně z obsahu jejího vyjádření k žalobě. Nesouhlas zpravodajské služby se zpřístupněním obsahu utajovaných informací žalobci plyne výslovně zejména z obsahu utajované informace č. j. V 23/2023-OAM. Soud tak nepovažoval za nutné takové vyjádření samostatně žádat. Ostatně soud není stanoviskem předkládajícího orgánu vázán a věc si posuzuje nezávisle.
78. Strana žalující bez ohledu na toto usnesení vyhlášené v úvodu jednání následně požadavek na zpřístupnění utajovaných informací v průběhu jednání přesto vznesla, když argumentovala především obsahem shora již citovaného rozsudku SDEU ze dne 4. 6. 2013 ve věci ZZ, C-300/11, konkrétně jeho body 62 – 64. Konkrétně navrhl, aby soud žalobci zpřístupnil obsah utajované informace, případně aby zpřístupnil její části nad rámec toho, s čím byl žalobce již obeznámen. A alternativně navrhl, aby soud umožnil žalované zpřístupnit žalobci utajovanou informaci.
79. Krajský soud následně usnesením uvedený návrh, včetně jeho alternativní podoby, zamítl. Učinil tak ze stejných důvodů, na základě nichž zpřístupnění utajovaných informací žalobci zamítl hned v úvodu jednání a které jsou popsány v bodu 77. tohoto

rozsudku. Argumentace strany žalující v průběhu soudního jednání totiž nebyla způsobilá na tomto závěru soudu cokoliv změnit.

80. Dále tedy musel soud posoudit, zda správní orgány sdělily žalobci ve správním řízení onu judikaturou požadovanou podstatu důvodů, na jejichž základě dospěly k závěru, že jeho další pobyt na území České republiky představuje důvodné nebezpečí, že by tím mohla být ohrožena bezpečnost státu.
81. Krajský soud při tom vycházel znovu z obsahu utajovaných informací, s nimiž měl možnost se v úplnosti seznámit. A dospěl k závěru, že skutečně nebylo na místě poskytovat žalobci více informací, než ty, které mu byly poskytnuty, jak je popsáno v bodu 72. tohoto rozsudku. Správní orgány při tomto posouzení vycházely také přímo z požadavku zpravodajské služby, který v těchto utajovaných informacích vyjádřila (zejména utajovaná informace č. j. V 23/2023-OAM). Sdělení informací nad rámec poskytnutého by mělo potenciál zpravodajskou činnost ohrozit.
82. Za rozšíření podstaty poskytnutých informací pak soud na rozdíl od žalobce nepovažuje jím v žalobě citovaný třetí odstavec na str. 13 žalovaného rozhodnutí. Tam žalovaná pouze reagovala na obsah odvolacích námitek žalobce, v nichž se snažil jemu sdělené informace o jeho dřívějších vazbách na subjekty napojené na radikální islamistická hnutí a z toho vyplývající existenci důvodného nebezpečí pro bezpečnost státu bagatelizovat. Rozhodně tato pasáž žalovaného rozhodnutí neodůvodňuje možnost poskytnutí většího rozsahu utajovaných informací v průběhu správního nebo soudního řízení, jak se domnívá žalobce.
83. Krajský soud proto uzavírá, že žalobci v průběhu správního řízení podstatu důvodů, na jejichž základě dospěly správní orgány k závěru, že jeho další pobyt na území České republiky představuje důvodné nebezpečí, neboť by tím mohla být ohrožena bezpečnost státu, ve smyslu požadavků mezinárodních soudů a vnitrostátní judikatury správních soudů, sdělena byla. Žalobci tak byla fakticky dána možnost se účinně bránit. K tomu krajský soud ještě dodává, že s ohledem na obsah utajovaných informací nepovažuje za uvěřitelný a pravděpodobný postoj žalobce plynoucí z obsahu žaloby a z jednání před soudem, tedy že netuší, jaké jeho jednání mohlo být předmětem zájmu zpravodajských služeb.
84. Krajský soud si je vědom, že správní řízení v dané věci probíhalo dle znění zákona o pobytu cizinců účinného do 31. 12. 2015. To ještě neobsahovalo znění § 169m, které nabylo účinnosti až od 15. 8. 2017 a je účinné do současnosti. Právě v něm zákonodárce reagoval na problematiku utajovaných informací, pokud jsou relevantními podklady pro rozhodování správních orgánů. Proto krajský soud považuje za vhodné, byť bez přímé relevance k projednávané věci, připomenout znění této normy. Dle § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců se písemnosti nebo záznamy, které obsahují utajované informace, v řízení podle tohoto zákona uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí. Dle odst. 2 jsou-li některé z podkladů rozhodnutí podle tohoto zákona utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění rozhodnutí pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí, se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi. Dle odst. 3 vyjde-li v řízení na základě informace nebo stanoviska policie nebo zpravodajské služby České republiky, které jsou utajovanou informací, najevo, že cizinec ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost, územní

celistvost, demokratické základy, životy nebo zdraví osob, nebo vede-li tato informace nebo toto stanovisko k důvodnému podezření, že by cizinec mohl při svém pobytu na území tyto hodnoty ohrozit, v informaci o důvodech neudělení dlouhodobého víza nebo v odůvodnění rozhodnutí podle tohoto zákona se pouze uvede, že důvodem neudělení víza nebo rozhodnutí je ohrožení bezpečnosti státu. Pokud je správní orgán v řízení podle tohoto zákona povinen posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, v odůvodnění rozhodnutí podle věty první navíc uvede úvahy, kterými se při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, zejména ve vztahu k obsahu stanoviska, řídil; obsah stanoviska však v odůvodnění neuvádí. Dle názoru krajského soudu dostály postupy a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů i požadavkům v současnosti účinného znění dané právní normy.

85. Ani druhou žalobní námitku tak krajský soud důvodnou neshledal.
86. Ve **třetím žalobním bodu** žalobce namítal, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně dopadá do jeho soukromého života. Důvody, pro které je toto rozhodnutí nepřiměřené, mají svůj původ jednak v zázemí žalobce v České republice, tak ve stupni jeho integrace a zároveň v závažném onemocnění, kterým žalobce trpí. Rozhodnutí tak nezákonným způsobem zasahuje do práva, které je žalobci garantováno čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. S ohledem na procesní historii případu a způsob, jakým řízení zasahuje do života žalobce, je rozhodnutí rovněž v rozporu s obecnou zásadou přiměřenosti obsaženou v § 2 odst. 3 správního řádu. Ve vztahu ke zdravotnímu stavu žalobce je rozhodnutí dokonce nepřezkoumatelné.
87. Podle článku 8 odst. 1 a 2 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
88. Správní orgán I. stupně se otázce přiměřenosti rozhodnutí věnoval velmi podrobně na str. 10 až 16 svého rozhodnutí, a to i v reakci na předcházející Zrušující rozsudek. Žalovaná se pak dané problematice věnovala na str. 14 až 16 svého rozhodnutí, závěry prvoinstančního rozhodnutí v reakci na obsah odvolacích námitek doplnila, v zásadě se pak s nimi ztotožnila.
89. Prvoinstanční správní orgán obsáhle vyhodnotil, jaké požadavky v tomto směru klade zákonná úprava, především však soudní judikatura správních soudů i Evropského soudu pro lidská práva. Následně vzal v úvahu dosavadní historii pobytu žalobce na území České republiky od roku 2006, jeho bezúhonnost po dobu tohoto pobytu, vysokou míru občanské integrace, vysokou míru podnikatelské integrace, fakt, že jeho manželka pobývá v Libanonu, že na území České republiky žijí dva jeho bratři, že v zemi jeho původu žijí další sourozenci a rodiče. Krajský soud v souvislosti s tím zdůrazňuje, že pokud jde v tomto směru o skutkový stav věci, závěry správních orgánů se v podstatě neliší od údajů, které uvedl žalobce v žalobě a při jednání soudu.
90. Správní orgán I. stupně vzal v potaz i žalobcem zdůrazňovaný zdravotní stav, resp. existenci onemocnění roztroušenou sklerózou. Rovněž tuto skutečnost má správní orgán za prokázanou. Poukázal však na fakt, který nerozporuje ani žalobce, že jeho zdravotní stav je již po delší dobu stabilizován. Rozhodně však tuto skutečnost nekladl k tíži

žalobce, jak je tvrzeno v žalobě. Správní orgán se věnoval také posouzení, jak by se v tomto směru změnila žalobcova situace po návratu do země původu. Krajský soud odkazuje zejména na první polovinu str. 13 prvoinstančního rozhodnutí.

91. Na závěrech správních orgánů ohledně zdravotního stavu žalobce nebyly způsobilé ničeho změnit ani na návrh žalobce při jednání soudu provedené důkazy zprávou o zdravotním stavu žalobce vypracovanou Fakultní nemocnicí HK, neurologickou klinikou, dne 5. 3. 2024 a zprávou vypracovanou Fakultní nemocnicí HK, psychiatrickou klinikou, svědčící o průběhu návštěvy žalobce v ambulanci této kliniky dne 22. 12. 2023. Naopak, tyto důkazy v podstatě potvrdily skutková zjištění správních orgánů učiněná v průběhu správního řízení.
92. Rozhodně nelze přisvědčit žalobci, že stran posouzení jeho zdravotního stavu by mělo být prvoinstanční nerozhodnutí nepřezkoumatelné. Správní orgán jasně uvedl, z jakých podkladů vycházel a k jakým závěrům na základě nich dospěl; tedy že přes skutečnost, že zdravotní péče v Libanonu je v obecné rovině na nižší úrovni než v České republice, není důvodu pochybovat o tom, že účinná léčba žalobcovy nemoci je možná i v zemi jeho původu.
93. Krajský soud přitom nepovažuje za pochybení, pokud správní orgán zjišťoval skutkový stav věci stran této problematiky mimo jiné odkazy na webové stránky Ministerstva zahraničních věcí, z nichž může široká veřejnost získat informace o zdravotní péči v Libanonu a její dostupnosti. Požadavek žalobce, aby si za tím účelem nechaly správní orgány vypracovat specializovanou zprávu o stavu v zemi původu, nepovažuje soud za důvodnou a podloženou. Skutkový stav byl dle jeho názoru v tomto směru zjištěn dostatečně. V podrobnostech odkazuje krajský soud na příslušné pasáže prvoinstančního rozhodnutí, ale i rozhodnutí žalované (viz druhý odstavec na str. 15), kde se dané problematice věnovaly, neboť se se závěry tam obsaženými ztotožňuje.
94. Za nepřilíš stěžejní pro posouzení merita věci považuje krajský soud debatu ohledně skutečnosti, že na území České republiky žijí rovněž 2 žalobcovi bratři. Správní orgány obou stupňů vzaly tuto skutečnost na vědomí, prvoinstanční z nich uvedl, že se nejedná o tak úzké rodinné vztahy jako v případě manželství a že žalobce takový úzký vztah se svými bratry ani neprokázal, když pouze uvedl, že pobývají na území České republiky. Pokud žalobce správnímu orgánu vytýká, že jej měl v souladu se zásadou materiální pravdy vyzvat k prokázání těchto skutečností, pokud to považoval za relevantní, pak z obsahu odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je zřejmé, že tuto skutečnost považoval správní orgán spíše za marginální. V tom mu soud dává za pravdu. Žalobce skutečnost, že na území České republiky pobývají 2 jeho bratři, nikterak neakcentoval ani ve správním řízení, ani v řízení před soudem. Ani v žalobě „úzkost“ svých vazeb na tyto bratry nerozvedl, v souvislosti s tím pouze vyjádřil podiv, že on je považován za zdroj ohrožení bezpečnosti státu, ale jeho bratři mají na území České republiky trvalý pobyt a občanství. Tyto skutečnosti však ani krajský soud nepovažuje za významné pro posouzení předmětu řízení. Nelze tedy vytýkat správním orgánům, že v tomto směru neiniciovaly podrobnější důkazní řízení.
95. Nelze přisvědčit ani žalobnímu tvrzení, že správní orgány neprovedly judikaturou vyžadovaný test proporcionality, když neměly popsat protichůdné zájmy a vážít je proti sobě. Správní orgány naopak implicitně dané realizovaly, když posouzení této otázky se jako nit vine celým obsahem těch pasáží odůvodnění jejich rozhodnutí, v nichž se

otázkou přiměřenosti svých rozhodnutí zabývaly (viz bod 88. tohoto rozsudku). Jaké zájmy pak kladly na jednotlivé miský vah, výslovně plyne např. z těchto jejich závěrů – „*Správní orgán tedy z výše uvedených důvodů neshledává dopad tohoto rozhodnutí rozporný s čl. 8 EÚLP, pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života účastníka řízení, neboť představuje bezpečnostní riziko, které může vyústit v ohrožení bezpečnosti ČR a jejích obyvatel. Veřejný zájem na zachování těchto hodnot má přednost před individuálním právem jednotlivce na respektování soukromého a rodinného života cizince.*“ (druhý odstavec na str. 13 prvoinstančního rozhodnutí); „*Komise tak dopěla k závěru, že na pomyslné misce vah převažuje veřejný zájem na ochraně bezpečnosti České republiky nad soukromým zájmem účastníka řízení na vydání povolení k dlouhodobému pobytu, a to v souladu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy.*“ (poslední odstavec na str. 15 druhoinstančního rozhodnutí).

96. V podrobnostech odkazuje krajský soud opět na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Uzavírá, že ty se otázky jejich přiměřenosti věnovaly způsobem dostatečně podrobným, a k závěrům, ke kterým stran dané problematiky dospěly, nemá soud zásadních výhrad, považuje je za dostatečně a logicky odůvodněné.
97. Pro úplnost krajský soud dodává, že neprovedl žalobcem navržené důkazy svědeckým výslechem bývalé přítelkyně žalobce M. J. a svědeckým výslechem matky bývalé přítelkyně žalobce J. J., které měly směřovat k prokázání žalobcovy bezúhonnosti a míry integrace. Jak už krajský soud uvedl shora, správní orgány stran těchto otázek tvrzení žalobce vznášena v průběhu správního řízení a následně také v žalobě a při jednání soudu nikterak nezpochybňovaly, naopak z nich vycházely. Že by výslech těchto svědkyň nemohl přinést pro objasnění merita věci nic zásadního, plyne i z obsahu písemného vyjádření M. J. ze dne 5. 3. 2024, bývalé přítelkyně žalobce, kterým soud důkaz připustil. Obdobné informace obsažené v tomto vyjádření by s největší pravděpodobností byly zopakovány v rámci svědecké výpovědi. Pro posouzení případu ale nebyly podstatné. V souvislosti s tím soud odkazuje na své závěry obsažené v bodě 66. tohoto rozsudku.
98. Žaloba tedy nebyla krajským soudem shledána důvodnou, neboť žádné ze žalobních námitek nepřisvědčil; proto mu nezbylo, než ji zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

99. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla úspěch žalovaná, ta však náhradu nákladů řízení nepožadovala a krajský soud z obsahu soudního spisu ani nezjistil, že by jí nějaké náklady nad rámec výkonu běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se Sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li

stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,
vysokoškolské
právníké vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 12. března 2024

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce